

цери, в. „Отечество“, да ги наругае, понеже не били искрени и съ подаването на тази телеграма правѣли компромисъ съ съвестѣта си- редакторитѣ на в. „Съзнание“ излѣзоха на уводно мѣсто въ в. „На, родъ“, бр. 169 отъ 1929 год., да се защитятъ по следния начинъ:

„А в. „Отечество“? Той пъкъ се е разфучалъ срещу учителитѣ, дето бюрото на конгреса било поздравило царя! Това било лошо, защото . . . отиѣма на неговитѣ патрони патента за „патриотизъмъ“. Учителитѣ съ този поздравъ минаватъ въ рубриката на патриотитѣ. Тѣ не могатъ да бждатъ вече хулени, че сж противъ Отецеството, че не сж му служили вѣрно въ миналото и сега“, . . . По-нататѣкъ ста- тията завършва съ следнитѣ мисли: „Въ цитиранитѣ писания (на в. „Отечество“ б: н.) нѣма разумъ, нѣма съвестъ, нѣма честна мисль. Отъ тѣхъ бѣлва злоба и партизанска стрѣвъ, *чете се скръбъ по из- губени надежди, прозира завистъ отъ намѣса въ запазенъ пери- метъръ за патриотизъмъ* (к. н.). Толкова повече учителството трѣбва да е доволно. То се учи, какъ да различава искреното приятелство отъ злобната стрѣвъ на мнимия приятелъ и още по-твърдо ще следва изпитания си пжтъ. Ние, които заедно съ съзнателното учителство сме нападнати тѣй злобно отъ органитѣ на „демократията“, не се очудваме, когато я виждаме въ защита на болшевиизма (?! б. н.), и на сговористо-фашизма, които въ сжщностъ носятъ „неутрализма“ въ учителското движение“. Редакторитѣ на в. „Съзнание“ или тѣх- нитѣ съпартизани, които сж написали тая статия, искатъ да кажатъ: „Г-да запасни офицери, грѣшка имате: и съюзенитѣ учители сж не по-малко патриоти отъ васъ. Патриотизмътъ не е само вашъ моно- полъ, а е и нашъ. Компромисъ съ съвестѣта си не сме правили, за- щото, откакъ се подвизаваме въ БУС и го ржководимъ, ние сме слу- жили и ще служимъ вѣрно и честно на царя и отечеството“.

Когато е подавана тази вѣрноподаническа телеграма, за да се регистриратъ по официаленъ редъ монархическитѣ чувства на БУС, сигурно, той е забравилъ, че въ XIX си конгресъ бѣ гласувалъ една „Декларация на съюза следъ балканската война“, въ края на ко- ято се казва:

*„Въ днешния сждбоносенъ моментъ, когато ясно се офор- мява борбата между монархизма въ нашата страна, конгреса поднася своя горещъ поздравъ на всички смѣли и искрени борци срещу него за тържеството на демокрацията“ *)*

Отъ дветѣ едно: или следъ абдикацията на царъ Фердинандъ I и замѣстването му отъ Царъ Борисъ III е престанала да сжществува опасността отъ монархизма и борбата противъ него става излишна, или пъкъ, съюзеното учителство, чрезъ своето най-вѣрховно учре- ждение — конгреса, прави единъ решителенъ завои въ водитѣ на мо- нархизма и се явява конкурентъ въ това отношение на фашисткитѣ организации, оспорвайки тѣхния монополъ за изключително право на патриотизъмъ, който, въ епохата следъ голѣмата империалистическа война, се покрива напълно съ фашизма. Изглежда, че ржководителитѣ на БУС завидѣха на славата на Белгийския, Югославиянския и др.

*) Глед. „Декларацията на съюза следъ Балканската война“.